

# Gặp được người đàn ông tốt, lý do gì tôi không theo đuổi

Mỗi sáng thức dậy, anh tự làm đồ ăn sáng cho tôi, có khi đi dạo bãi biển chẳng ai nói gì, bàn tay anh siết chặt tay tôi.

- Nhờ mạnh mẽ theo đuổi bạn trai, tôi có được tình yêu

Tôi là tác giả bài viết “Nhờ mạnh mẽ theo đuổi bạn trai, tôi có được tình yêu”. Tôi đọc bình luận của mọi người và có nhiều bình luận diễn tả đúng tâm trạng của tôi. Có thể tôi không giỏi văn nên đã khiến mọi người hiểu lầm ý rằng tôi đang tự đắc vì là kẻ chiến thắng. Thực tâm, đối với tôi, không có gì gọi là thắng thua trong chuyện này cả. Tôi chỉ là muốn chia sẻ chuyện của mình.

Tôi rất ngưỡng mộ người bạn gái cũ kia. Em ấy có nền tảng học vấn tốt, xinh đẹp kiểu dịu dàng, thùy mị và chiếm vị trí lớn trong tim anh mà tôi không thể nào bắt anh từ bỏ. Cả tôi lẫn em ấy từng học chuyên Sinh nhưng ở khác thành phố. Tôi theo ngành y, còn em ấy sợ máu nên chọn ngành khác. Em ấy thông minh, giỏi giang, tốt nghiệp đại học sớm và đồng hành cùng bạn trai tôi trong các dự án thiết kế từ Nam ra Bắc. Anh từng học chuyên Hóa, sau theo ngành thiết kế cảnh quan. Đúng là anh cực kỳ xuất sắc với nhiều giải thưởng, bằng khen và học bổng. Anh và em ấy chênh lệch nhau về tuổi tác. Anh không phải mới 40 tuổi.

Về tôi: quyết đoán trong công việc, vì làm ngành y đối mặt với sống chết nên tôi khá cứng rắn. Tôi có những tháng năm học ở nước ngoài và từng có mối tình với một anh bác sĩ người Pháp, tiếc là do định hướng khác nhau nên chúng tôi chia tay. Sau đó, tôi dốc toàn sức tập trung cho công việc, phát triển kinh doanh nên có nguồn thu nhập tốt. Dĩ nhiên có nhiều người theo đuổi nhưng tôi không hề có cảm xúc với ai. Lý do khiến tôi từ cảm phục đến yêu anh là vì ngày đó về Việt Nam chở anh trai đến khám cho anh (Chị gái anh thuê anh trai tôi đứng ra lo chăm sóc anh vì mọi người ở Australia không ai về được lâu. Anh trai tôi có chuyên môn cực kỳ tốt, quen biết chị gái anh).

Ban đầu anh thương tích khá nặng, ngoài hai chân gãy phải mổ, tụ máu não dẫn đến mắt phải mất thị lực hơn một tháng, gãy tay, gãy xương sườn, dập phổi và phải cắt lá lách. Điều trị ở hai bệnh viện lớn rồi mới chuyển về viện anh tôi làm việc. Mọi người không ai nghĩ anh sẽ phục hồi hoàn toàn. Anh tôi kể ban đầu anh buông xuôi vì nghĩ bệnh nan y thì đăng nào

cũng chết, nhưng sau khi làm các xét nghiệm lại khẳng định chắc chắn không phải ung thư, anh có động lực và quyết tâm tập luyện để phục hồi. Tôi đoán chắc anh nghĩ đến em ấy nên mới mạnh mẽ thế.

Vốn dĩ tôi chỉ định về Việt Nam ba tháng nhưng khá ấn tượng với bệnh nhân đặc biệt là anh nên ở lâu hơn. Lúc phải ở nhà sau vụ tai nạn, anh chăm chỉ đến nỗi vẫn tự nghiên cứu tài liệu và còn tranh thủ học thêm ngoại ngữ. Thuốc giảm đau anh tôi kê, anh đều không uống mà nén cơn đau, dồn sức vào học hành nghiên cứu để quên cơn đau. Một người đàn ông với ý chí sắt đá như vậy, tôi nghĩ ai cũng sẽ mến phục thôi. Tôi thấy sự hồi phục kỳ diệu vô cùng và ngưỡng mộ ý chí của anh. Chị gái anh mở lời với tôi “hay em cura nó đi”. Rồi dần dần tiếp xúc lâu hơn, chúng tôi cũng nói chuyện nhiều hơn.

Một lần cùng tham gia đi bộ leo núi, tôi không may ngã trượt chân, anh cũng tôi đi bộ trên quãng đường về điểm tập kết, tôi thật sự thấy rất ấm áp và dần có cảm tình với anh. Tôi nói “em thích anh” rất nhiều lần nhưng anh đều chỉ mỉm cười nói xin lỗi. Hai năm qua, anh không còn kháng cự tình cảm của tôi nữa, tình cảm của chúng tôi tốt hơn nhiều. Dù là anh mang ơn tôi hay coi tôi là sự thay thế, tôi vẫn vui vẻ khi ở cạnh anh, bởi anh khiến tôi trở thành phiên bản tốt hơn của chính mình. Anh khuyến khích tôi học múa, học đàn, leo núi, chạy bộ, trồng cây.

Còn về em gái kia, do em ấy tuyệt vọng với việc đề nghị kết hôn mấy lần nhưng anh từ chối vì sợ bệnh tật làm khổ em, cũng không nói rõ với em ấy; tuyệt vọng với tình cảm nên bỏ nhà đi trong mưa rồi ốm, bệnh nặng (sốc nhiễm khuẩn), vô tình gặp được người chồng hiện tại lúc yếu lòng nhất, nên cũng dễ hiểu tại sao em ấy biết ơn người ta và sau này nhân duyên đưa đẩy chưa đầy hai tháng đã đăng ký. Có lẽ theo lời nhiều người nói, đó là cách nhanh nhất để quên đi một người. Theo lời bạn trai tôi kể, tính cách em ấy cũng khá cứng, hồi bị bệnh có chỉ định nằm viện, em kiên quyết ký giấy từ chối chữa bệnh và tự bỏ đi.

Một lần chúng tôi ngồi trước bãi biển ngắm hoàng hôn, anh tự kể chuyện rằng em ấy xóa mạng xã hội, email, đổi số điện thoại và biến mất hoàn toàn. Anh đã đi tìm và nghe được tin em ấy nên duyên với người khác nên quyết định im lặng biến mất. Lý do anh có một căn phòng lưu giữ kỷ niệm vì lúc tuyệt vọng nhất, anh nghĩ đến em ấy để làm động lực sống và vượt qua đau đớn. Tôi chưa bao giờ có ý định phá gia đình em gái kia. Điều tôi muốn là một lần đặt cược vào bản thân. Tôi không phải mẫu phụ nữ phụ thuộc vào đàn ông vì trước khi có anh, tôi sống rất tốt, có anh thì cuộc sống về mặt tình cảm cũng tốt hơn.

Tại sao khi đàn ông yêu đương có thể mạnh mẽ theo đuổi một người, được coi là hình mẫu, mà phụ nữ cứ phải yếu đuối, mong manh để làm gì? Để được thương hại, để được chiều

chuyện nâng niu ư? Tôi hoàn toàn không cần những điều đó. Với tôi, cuộc đời chỉ có một, cứ can đảm mà sống, mà yêu. Mười năm sau nhìn lại, sẽ chẳng ai hối tiếc về những điều mình đã làm mà chỉ hối hận về những điều mình đã bỏ lỡ. Gặp được người đàn ông tốt, ấm áp như vậy, có lý do gì để không theo đuổi? Ít nhất mỗi sáng thức dậy, anh đều tự làm đồ ăn sáng cho tôi, có khi đi dạo bãi biển chẳng ai mở lời nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi bên nhau ngắm bình minh, hoàng hôn, bàn tay anh siết chặt tay tôi. Chỉ đơn giản là những bình yên, giản dị như vậy.

Đây là câu chuyện của tôi - một người phụ nữ theo đuổi những gì mình muốn. Về phía em gái kia, em ấy từng chủ động gọi điện cho tôi khuyên tôi nên theo đuổi anh ấy, vì tôi là người anh ấy cần hơn những quá khứ đau khổ. Phía gia đình anh và tôi đều rất ủng hộ cả hai ở bên nhau. Tôi không cần lời khuyên nào cả. Cảm ơn mọi người đã đọc bài viết của tôi.

**Bảo Yến**

- Nhờ mạnh mẽ theo đuổi bạn trai, tôi có được tình yêu